ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦταν πράγματι γενναῖος ὁ Ἄννας Μοντμορανσύ. Εἶχε τὴν ἀνδρεία κληρονομική. Ἀγνοοῦσε τί θὰ πῆ φόβος. Κ' ἐνῶ ὁ Μαθουρίνος μάζευόταν σᾶν σκατζόχοιρος γιὰ νὰ προφυλαχτῆ ἀπ' τὶς σφαῖρες, ὁ Κοντόσταυλος ἄρχισε νὰ χειρονομῆ καὶ νὰ φωνάζῃ στοὺς μαχομένους ὁπλοφόρους του, θέλοντας νὰ τοὺς ἐμψυχώσῃ :

— Θάρρος παιδιά μου ! Θάρρος ! Ἐξολοθρέψτε τὸ σκυλολόγι αὐτό !

Μιὰ σφαῖρα πέρασε ξυστὰ στὸ μάγουλο τοῦ Κοντοσταύλου, μπῆκε στὴν αἴθουσα κ' ἔσπασε ἕναν πολυέλαιο.

— Παναγία Παρθένος ! ἔσκουξε ὁ Μαθουρῖνος. Ἐκλαμπρότατε τραβηχθῆτε, θὰ σᾶς σκοτώσουν !

— Πάτερ ἡμῶν ! Τὶ λὲς, πάτερ Μαθουρίνε ; Ἀστειεύεσαι βέβαια. Ἡ θέσις μου εἶν' ἐδῶ...

— Θὰ σᾶς χτυπήσουν, Ἐξοχώτατε... Ἰησοῦ Χριστέ ! Παναγία Παρθένος !...

— Ἀντὶ νὰ κλαῖς τρέξε καὶ φέρε μου γρήγορα ἕνα τουφέκι. Μὰ τὶς πληγὲς τοῦ Χριστοῦ ! Δὲν βλέπεις ἕναν ἄχρειο ποὺ μὲ σημαδεύει ; Φέρε μου ἕνα τουφέκι γρήγορα.

Ὁ Μαθουρίνος ψιθυρίζοντας ἀνάμεσα στὰ δόντια του προσευχές, ἔτρεξε κ' ἔφερε ἕνα τουφέκι στὸν Κοντόσταυλο. Ὁ Μοντμορανσὺ τὸ ἄπιαξε, τὸ στήριξε στὸν ὦμο του καὶ σημάδεψε τὸν Οὐγενότο ὁ ὁποῖος τὸν σημάδευε ἐπίσης. Δυὸ τουφεκιὲς ἀκούστηκαν συγχρόνως. Ἡ σφαῖρα τοῦ Οὐγενότου τρύπησε τὸ καπέλλο τοῦ Κοντοσταύλου καὶ τοῦ τὸ πέταξε τρία βήματα πίσω. Ἡ σφαῖρα τοῦ Μοντμορανσὺ χτύπησε τὸν Οὐγενότο κατάστηθα καὶ τὸν κύλησε νεκρὸ κάτω !...

Στὸ μεταξὺ οἱ Οὐγενότοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀφοδιασθεῖ μὲ τσεκούρια, ἐξακολουθοῦσαν τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς. Μέσα στὸν τρομερὸ αὐτὸν θόρυβο κυριαρχοῦσε ἡ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ Ρολάνδου ποὺ τοὺς παρακινοῦσε στὸ ἔργο τοῦ ὀλέθρου :

— Θάρρος ! Θάρρος, παιδιά μου ! Χτυπᾶτε, χτυπᾶτε ἀλύπητα ! Κύριε Χαιρεμορία, εἶσαι μεγάλος θεωρητικός, μὰ τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ πῶς γκρεμίζεται μιὰ πόρτα δίχως τὸν παραμικρότερο καταπέλτη.

Καὶ ὁ λοχαγός, ἄρπαξε ἕνα τσεκοῦρι καὶ παραμερίζοντας τοὺς ὁπλοφόρους του φώναξε :

— Ἀνοῖχτε ! Τόπο ! Τόπο ! Ἤρθε ἡ σειρά μου.

Κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὴ δυνατὴ πύλη τοῦ πύργου, κατεβάζοντας τὸ τσεκοῦρι μ' ὅλη του τὴ δύναμη. Σὲ κάθε χτύπημά του τὰ πλεῖθρα, τὰ μεγαλα δοκάρια, οἱ μοχλοὶ τριζοβολοῦσαν καὶ σωροβολιάζονταν ! Θερροῦσες πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βαστοῦσε στὰ χέρια του τὸν κεραυνό.

Ὁ τρομερὸς Φερουλλιὰκ εἶχε χαθῆ ὁλόκληρος κάτου ἀπὸ ἕνα σωρὸ χώματα καὶ σκόνη ποὺ εἶχε σηκωθῆ σὰ σύγνεφο !...

Ἀπὸ τὰ λυσσασμένα αὐτὰ χτυπήματα ὁ Κοντόσταυλος κατάλαβε ὅτι ἡ πόρτα δὲ θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ γιὰ πολλὴν ὥρα.

— Οἱ ἀχρεῖοι ! Θὰ μποῦν μέσα !... φώναζε μὲ λύσσα.

Ἄ ! ἐκλαμπρότατε, εἶπε ὁ Μαθουρῖνος, αὐτοὶ οἱ πεινελέοι δὲ θ' ἀφήσουν οὔτε κομμάτι ψωμί, οὔτε ἕνα μπουκαλάκι κρασὶ στὸν πύργο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Σπαλατρόνε καὶ μιὰ δωδεκάδα στρατιωτῶν ὥρμησαν μέσα στὴ σάλα.

— Ἐξοκώτατο, εἶπε ὁ Ναπολιτάνος λοχαγιάζοντας, τό ἴντιο τὸ λοκαγκό Ρολάνδο χτυπάει λὰ πόρτα. Πρέπει νὰ ἀνεβῆτε στὰ ἐπάνω δώματα τοῦ πύργκου ἀμέσως !

Κ' ἐπειδὴ πονοῦσε τὸ πόδι του, πρὶν προφτάσῃ νὰ εἰπῆ λέξη, τρεῖς ρωμαλέοι στρατιῶτες τὸν ἄρπαξαν, παρὰ τὴν ἀντίστασή του, καὶ τὸν ἀνέβασαν στὸν πύργο τοῦ Ἀμβροσιου Πορέ.

Ἄλλοι πέντε στρατιῶτες ἄρπαξαν τὸν αἰδεσιμώτατο Μαθουρίνο καὶ, παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες του, τὸν ἀνέβασαν κι' αὐτὸν στὸν πυργο ποὺ εἶχαν ἀνεβάσει καὶ τὸν Κοντόσταυλο.

— Πόσο μ' ἐτρόμαξαν οἱ δαιμονισμένοι, εἶπε ὁ Μαθουρῖνος πρὸς τὸν Κοντόσταυλο ὅταν ἔφτασαν ἐπάνω. Μοῦ ἄνοιξαν ὅμως τὴν ὄρεξη. Ἔσεις πεινᾶτε, ἐκλαμπρότατε ;

— Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ πεινῶ, ἀπάντησε ἀπότομα ὁ Μοντμορανσύ.

Ξαφνικὰ μπῆκε ὁ Ροβέρτος Κέρ.

— Τὸ κλειδὶ τῆς ἀλυσίδας ποῦναι δεμένος ὁ Προφήτης, δῶστε τό μου ἀμέσως, ἐκλαμπρότατε, εἶπε.

— Θὰ δώσῃ τὴν περγαμηνή !

— Ναί...

Τὰ μάτια τοῦ Κοντόσταυλου ἀστραψαν ἀπὸ χαρὰ καὶ τοῦ εἶπε γρήγορα - γρήγορα.

— Τρέξε ! Ὁ Σπαλατρόνε ἔχει τὸ κλειδί. Ἐλευθερῶστε τον τὸ γρηγορώτερο, πρὶν νὰ σπάσουν οἱ κακοῦργοι τὴν πόρτα καὶ τὸν ἐλευθερώσουν αὐτοί.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἕνας ἀλλαλαγμὸς χαρᾶς ἀκούστηκε ἀπὸ κάτου καὶ ὁ γέρο δοὺξ κατάλαβε ὅτι οἱ Οὐγενότοι εἶχαν κυριεύσει πειὰ τὸ φρούριο. Πρόβαλε τότε τὸ κεφάλι του ἀπὸ κάποιο φεγγίτη τοῦ πύργου καὶ εἶδε τὸ πλῆθος τῶν Οὐγενότων νὰ χύνεται σᾶν ἀφρισμένο ποτάμι στὴν αὐλή, νὰ τρέχῃ στὰ μαγειρεῖα, νὰ κατρακυλάῃ μὲ δαιμονισμένο ποδοβολητὸ στὶς σκάλες τῶν ὑπογείων.

— Εἶνε ἀργὰ πειά, μουρμούρισε θλιβερὰ ὁ Μοντμορανσύ. Σὲ τρία λεπτὰ θ' ἀνοίξουν τὴ φυλακὴ καὶ ὁ Προφήτης θ' ἀνακαλέσῃ τὴν ὑπόσχεση ποὺ ἔδωκε πὼς θὰ μᾶς δώσῃ τὴν περγαμηνή !

— Γιὰ ποιὸν μὲ νομίζεις, γέρο ; ἀκούστηκε ἄξαφνα μιὰ φωνὴ βαθεια καὶ σοβαρή.

— Νάτος !... μουρμούρισε τρομαγμένος ὁ Κοντόσταυλος.

Ἦταν πραγματικὸς ὁ Προφήτης !...

Στέκονταν ὄρθιος στὴ μισανοιγμένη πόρτα τῆς αἰθούσης. ἀτάραχος καὶ σοβαρός.

Ἄφθονο αἷμα ἔρεχε σὲ χοντρες σταλαγματιὲς ἀπὸ τὰ μακρουλὰ χέρια του, τα ὁποία ἦταν ξεσαρμένα. Κύτταξε τὸν Κοντόσταυλο κατάματα καὶ εἶπε :

— Ναί ! εἶμαι ἐγώ : Ὁ Ἰωάννης Βιλλανδρώ ! Καὶ θὰ παρακαλέσω τοὺς ἀδελφούς μου νὰ μή σὲ πειράξουν.

— Θὰ μὲ προστατεύσῃς ; Θὰ μὲ ὑπερασπισθῆς ; μουρμούρισε ὁ Κοντόσταυλος.

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ Προφήτης πλησίασε στὸ φεγγίτη, πρόβαλε τὸ κεφαλι του ἔξω καὶ φώναξε πρὸς τοὺς Οὐγενότους :

— Ἀδελφοί !...

Ἀμέσως μιὰ βαθειὰ σιωπὴ ἁπλώθηκε στὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖο ἀλλάλαζε ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη.

— Ἀδελφοί, ἐξακολουθήσα ὁ κ. Μοντμορανσύ, ἀνδίδων στὶς παρακλήσεις μου καὶ στὴ θέληση τοῦ Θεοῦ, σᾶς δίνει ἄδεια πορείας μέχρις Ὠρεϊλάν. Ξέρετε ὅτι ἡ διαταγὲς εἶνε αὐστηρὲ καὶ ὅτι ἡ ἀκτὲς φρουροῦνται. Μὴν παρασύρεσθε λοιπὸν ἀπὸ τὴ μέθη τῆς νίκης, ὅπως οἱ εἰδωλολάτρες καὶ σεβασθῆτε τὸν πύργο αὐτό, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ φύγουμε ἀπ' τὴ Γολλία. Ἡ Νικολέττα καὶ ἐγὼ θἀρθοῦμε μαζύ σας.

Ὕστερα ὁ Προφήτης γυρίζοντας πρὸς τὸν Κοντόσταυλο καὶ τοὺς ἄλλους, ποὺ ἦσαν μαζύ του, τοὺς εἶπε :

— Ἐλᾶτε. Δὲν ἔχετε πειὰ νὰ φοβηθῆτε τίποτα.

Ὁ Μοντμορανσὺ κατάπληκτος ἀκόμη ἐδίσταζε.

— Ἐκλαμπρότατε, τὸν παρακίνησε ὁ Ροβέρτος, ἂς τὸν ἀκολουθήσουμε.

Ὁ Κοντόσταυλος διέταξε τοὺς ὁπλοφόρους του ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα καὶ νὰ παύσουν πυροβολοῦντες. Ὁ Χαιρεμορίας ἔδωσε τὸ πρόσταγμα :

— Παύσατε πῦρ !... Σταθῆτε !..

Τότε ὁ Κοντόσταυλος κατέβηκε κάτω ἀκουμπῶντας στὸν βραχίονα τοῦ γραμματέως του.

Στὶς σοβαρὲς περισσάσεις καὶ ἐμπρὸς στὸν κίνδυνο, ἡ λιγάκι χυδαία φυσιογνωμία τοῦ Μοντμορανσὺ ἔπερνε μιὰν ἀλλόκοτη καὶ μεγαλοπρεπῆ ἔκφραση ἀξιοπρεπείας, χάρις στὴ συναίσθηση ποὺ εἶχε γιὰ τὸ ἀδόμασσο θάρρος του.

Ὅταν κατέβηκε ἔτσι μεγαλοπρεπῆς στὴ σάλα ποὺ ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ Οὐγενότους, παραμέρισαν ὅλοι ἐμπρός του μὲ σεβασμό. Κι' αὐτὸς περνοῦσε ἀνάμεσά τους, ὅπως ὁ βασιλεὺς περνᾶ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του.

Ὁ αἰδεσιμώτατος Μαθουρίνος ἀκολουθοῦσε πίσω του, εὐλογῶντας μηχανικὰ τὸ πλῆθος.

(Ἀκολουθεῖ)

— Σταθῆτε !... Παύσατε πῦρ !...